

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA!

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals. Estranger, 18 rals.

LOS HÚSARS Y 'LS ALMOGAVERS.

o jefe dels húsars es un minyó ros com un fil d'or, que ensenya las dents, parla andalús, es muy barbian, y no s'apura per res.

Ahont te'n anirás per fer efecte? diu que va preguntarse. Y deseguit, sense reflexionar gayre, cap a Sevilla falta gent. Aquella es la terra de la gracia, del jaleo dels xistes, de la sandunga, y de las niñas bonitas. Lo que no aplaudeixin allà no 'u aplaudirian en lloch més del mon.

Y ja 'l tenen fent sombra a la mateixa Giralda. Se tracta de un dinar, y 'l haurian donat a la Plaza de Toros; pero hi havia alló de si el tiempo lo permite. Lo temps no ho va permetre, y 's van concretar al Teatro de Cervantes.

¡Cervantes! ¡Quina novela picaresca no hauria escrit, prenent per tipos als húsars de Antequeral! Escoltin lo discurs del jaleador:

«No vinch a fer un discurs, sino un acte. (Per aixó va aprofitar lo teatro.)

«No hi ha partit més liberal que 'l nostre: tots nosaltres volém la llibertat. (¡Pobre llibertat, y qué bona has de ser, quan fins los que 't donan garrot fan lo teu panegíric!)

«Los que 'ns combaten no saben lo que 's volen: diuen que tractan de posarnos al nivell dels païssos d'Europa, y no hi ha a Europa un govern més liberal que 'l govern de 'n Cánovas (¡Apreta! Tenim la ley de impremta més benigne de la terra. (Sr. Fiscal, protesti: miri, que 'l jubilarán.)

«Los nostres enemichs no volen sino que deixem lo poder: donchs no 'l deixarem. En cap més partit que 'l nostre poden reunir-se tres personas que pensin de la mateixa manera. (Ey, entenémnos, ¿qué pensin ó qué menjin?)

«Allá ahont vejeu treball y honradés, sense distinció de frac ó de brusa, allà hi ha 'l partit conservador. (Sí, es alló que diuen algunas: «Yo soy una mujer honrada que me gano la vida con mi trabajo.»)

«En lloch més del mon hi ha la llibertat de la conciencia, de la paraula y de la premsa, com aquí a Espanya.» (¡Quina barra, debía dir lo fondista encarregat del dinar.)

«Tot l'odi que 's té a n' en Cánovas es perque ha pujat tant alt.» (Més alt vá pujar Mr. Arban, y ningú l'odia.)

«N' hi ha que suposan que jo m'hi ficat al cap jugar una mala tretia a n' en Cánovas. (¡Qui sab!) Es fals, senyors, jo estaré sempre al costat de 'n Cánovas, encare que m donga un xasco: jo no 'm separaré may del seu costat, per res ni per ningú;

jo fins voldria que 'm tragués del ministeri, per apoyarlo fora del govern. Ja veurian com l'apoyo. (¿Qué tal? ¿Qué me 'n diuen de aquesta andalusada?)

«Senyors, si del nostre partit no 'n quedés més que un jefe y un soldat, lo jefe seria en Cánovas, y 'l soldat fora jo.» (¡Soldat ó sargento, encarregat de las provisions? Perque Sr. Curro ¿qué vol que 'hi diga? Lo mateix assegurava en Cánovas respecte de 'n Martínez Campos, aquí a Barcelona, als Camps Eliseos, y al cap de poch temps l'hi feya la traheta. Los andalússos son muy constantes, y fieles hasta la muerte. Veji vosté mateix, avants de ser húsar, qué havia sigut.)

Resultat de tot: que va haverhi molt champany, molt entusiasme, molts vivas... y en quant als partits d'oposició aquellas bocas se 'ls van menjar per postres. Per fortuna ja estavan pelats y tot, que 'l govern ab aixó de pelarnos hi té la mà trencada.

Quèdem donchs, en que Espanya es lo país més liberal de Europa, del mon, del univers y.... d'Andalusia.

Ay, si 'l jefe dels húsars sabia la gracia que 'ns fa!

«Pero si 'ls conservadors tenen húsars, es a dir caballeria lleugera de cascós, los liberals tenim almogávares, qu' encare que vajan a peu, quan se presenta 'l cas son endemoniats.

Aquest dia van reunir-se a Lleyda, y las fletxas que tiravan, arribavan fins a Sevilla. ¡Qué volen ferhi! Ja 'u deya en Camprodon:

«Són trempats los noys de casa!»

No varen reunir-se ni a la Plassa de toros ni a cap Teatro, perque ja no es qüestió de comedias ni de sainetes: van reunir-se a l'estació del carril, per demostrar qu' están a punt de marxa. Si jo hagués de guiar la máquina, ja sé ahont anirian a parar.

«Pero escoltémlos:»

Alguns d'ells van brindar, avants del Sr. Balaguer, que cada vegada tira més pebre a la paella, y entre aquests alguns s'hi conta 'l Sr. Saguñoles que al brindar vá dir: «Brindo per la Patria, per la Llibertat... y per res més.»

En Balaguer vá dir entre otras cosas:

«Aquells que 'ns deyan oradors ambulants, are 'ns imitan, y aixó que 's figuren que per ells no hi ha ningú. Pero nosaltres estém en frente d'aquest govern desatentat que s'atreveix a tot, de aquests ministres que a tot se sobreposan, d'aquesta majoria que 's créu filla del sufragi y d'aquesta reacció que 's tira sobre nosaltres ab irregularitats de totas menas, ab sofismas de totas especies, y ab frares de totas las ordres.» (¡Bé, Sr. Balaguer!)

«L'actual govern, es lo govern més impopular que s'ha segut may en lo banch del Parlament: se créu que totas las personas honradas están ab ell; jo 'n conech molts que 'l combaten. Aixís donchs, segueixi burlantse de las llibertats públi-

cas, segueixi falsejant lo sistema parlamentari, falsejant lo sufragi, ell será responsable de lo que vinga després, y ja veurá aviat que si ell té húsars disposats a defensar lo presupuesto, nosaltres tenim almogávares de Aragó y de Catalunya disposats a sostenir los interessos del país y de la llibertat.»

Y vels'hi aquí l'origen dels almogávares.

Y are no vull discutir sobre quin uniforme 'ls aniria millor.

Per mi, mentres duguessen la barretina vermella, tirada endavant, al estil modern, serian molt vistosos.

Y si venian a casa nostra a demanarnos allotjament, la veritat, jo 'ls tractaria com si fossen de la familia.

Pero ¡ay desgraciats d'ells, si algun cop, per descuit ó per tonteria, trucan a la casa de algun conservador!

Aquestos no admeten més que húsars d'Antequeral.

P. K.

ANIS DE FRARE.

om cada senmana, vaig a repartir-los, may siga sino un parell de granets.

Tal vegada n' hi haja algun que no siga gayre dols; pero sempre 'ls servirà per coneixe lo que son los frares y la gent que 'ns hém ficat a casa.

Suposan alguns que d'aquells frares codiciosos que 's feyan rics ab quatre dias, ab donacions y testamentarias ja se n' ha perdut la mena.

Donchs no 'u creguin, y per lo que pugua ser, estrenyin los cordons de la bossa y vajan alerta.

Se tracta dels frares que han sigut expulsats de Fransa, dels mateixos frares que han entrat a Espanya, y per pintar quinás formiguetas son, me valdré de uns datos estadístichs, procedents del ministeri de Hisenda de Fransa.

Aquí van:

Tot fent la gata moixa, durant l'any 1877, vá haverhi a Fransa 2,978 personas que varen fer donacions públicas y per mèdi de escripturas als frares, per la cantitat de 9.706.000 franchs.

Y are calculin lo que haurian rebut sense escripturas, y lo que s'haurian negociat a la seva manera.

En los anys anteriors encare 'ls havia anat més gras, com veurán pels següents datos:

Anys.	Cantitats registradas.
1874.	13.108,613
1875.	11.390,991
1876.	10.440,516

O siga per terme mitj: 10.162.602 franchs annals, que al cap de déu anys pujan 111.620,020 franchs, vistes, contats y passats per las hipotecas.

méva; pero 'm sembla que aquest mals no 's curan ab cataplasmas.

A un periódich indultat, aixís que vá tornar á treure, no més que 'l primer número, tot desseguit varen denunciarlo.

Es la *Correspondencia ilustrada*. En temps de conservadors no 's pot ser il·lustrat, s' ha de ser brusco.

Al Liceo s' ha estrenat l' ópera *Mefistófele* y s' ha estrenat ab éxit. Comprin l' *Esquella de la Torratxa*, que dedica tot lo número á explicar l' argument, y ho fá ab molt bonaombra y ab una pila de grabadets intercalats, ab l' explicació.

Sijo hagués de referirlo, los hi diria que 'l doctor Faust, aquell vell que vol tornar-se jove, son las ideas conservadoras, que 's creuen que dihentse liberals se treuran nns quants anys de sobre.

En Mefistófeles se presenta vestit de frare y 's fá gran amic del Faust. També 'ls frares s' han fet grans amichs de 'n Cánovas.

Pero 'l frare gris de l' ópera tot de un plegat se torna dimoni, y ja veuran vostés com los francesos, are que 'ls tenim á casa tot desseguit treuran las unglas.

Y comensan las aventuras. Fan una picardia á la pobra Margarida, qu' es una noya massa confiada, com lo pobre país espanyol, que ja fá temps que l' enganyan.

Y la pobra Margarida mor sobre un pelut y á la presó, com si fos un periodista dels nostres temps.

Mentres tant lo Faust y en Mefistófeles se 'n van de la Seca á la Meca, rihent y calavarejant, fins que 's presentan entre mitj de unas montanyas, ahont unafollecció de bruixas y bruixots van bullir una caldera: la marmita del presupuesto.

Per últim, lo Faust cansat de fé 'l corrido per aquests mons de Déu, vell altra vegada, 's mor plé de remordiments, mentres en Mefistófeles s' enfonza.

Per supuesto, en Faust se 'n vá al cel. Y aixó precisament es lo que voldriam que l' hi succehis á la política conservadora. No l' hi tenim cap mala voluntat. Que se 'n vaja al cel, en cos y ánima.

Avuy fos y demá festa.

Al banquete de Sevilla 'ls ministerials van convidarhi á n' en Gordito.

Y 'l Gordito vá dir que si 's tractés de toros, ell no hi faltaria; pero que tractantse de conservadors hi fora de massa.

Y aquí vá una copla andalusa que trech de un periódich:

«Que vivan los hombres güenos
la mare que te engendró,
el Dios que te hizo bonito
y el pare que tè parió.

També van escusarse de assistir al banquete 'ls magistrats de la Audiencia de Sevilla.

Ben fet. Una cosa es la justicia y una altra molt distint la política conservadora.

A Montegudo (Soria) hi ha un rector que perque la major part dels vehins han comprat bens del clero, ni confessa, ni bateja, ni casa á cap dels compradors.

Tampoch los enterra.

¡Quina sort!

Los evita la mala tentació de casarse y de morir-se.

Un individu de la familia Bonaparte, pobre y tronat, se casa ab una noya millonaria, filla del amo de una de las principals casas de joch de Monaco.

Vaja que la descendencia de Napoleon I, no podia descendir més.

L' arcaldia ha publicat un bando manant que 'ns regim pel sistema métrich-decimal.

Ja cal que si tenen rellotje de paret á casa se previngan per evitar-se la multa.

Han de treure 'ls pesos y posarhi kilos.

Lo dia de la recepció de Palacio, y á l' hora mateixa en que aquesta 's verificava, á casa del marqués de Muros se donava un thé, assistinthi un gran número de diputats y senadors fusionistas. Es un thé que ha fet enrahonar molt lo thé del marqués de Muros.

Ho crech molt bè. Lo thé es un gran presservatiu pèls costipats. De primer fá suar molt y després aclareix la véu.

Sols que aquí 'l fusionistas van pendre l' thé, y qui vá suar y enrahonar molt varen ser los ministerials.

Recullit en una cerveseria bunyol: Lo parroquiá:—Noy, pórtim un xop. Lo mosso:—¿De que 'l vol? ¿D' Estrasburg ó de Baviera?

—¿Quina diferencia hi ha? —Jo l' hi diré: la cervesa d' Estrasburg la fan al Ensanxe, y la de Baviera á Sant Martí de Provensals.

Y vels' hi aquí que are dihen qu' en Martínez Campos y en Cánovas tornan á ferse l' ullet, com aquells que secretament s' entenen.

¿Será veritat? La dona é m'ovile....

De totas maneras aquest dia l' héroe de Sagunto va esmorsar á Palacio, y quan vá sortirne deya:

—Jo no estich per la política de aventuras, ni per la política de impaciencias.

—General, diu que vá respondre un fusionista. Si á mí 'm donavan esmorsar, tal vegada pensaria com vosté.

Ja 'm sembla que 'l dia menos pensat, per fás ó per nefas, en Cánovas torna á ensarronar-lo, deixantlo seure uns quants dias á la poltrona del poder; pero á lo millor, fará com l' altra vegada, tornarà á enretirarli la cadira, y veuran un general de bigotis per terra.

Dos donas que s' havian barallat van ser acompanyadas pèls municipals á la casa gran. Una d' ellas tenia un nyanyo al front que l' hi degotava sanch.

—¿Qu' es aixó? vá preguntar lo metje. —M' ha tirat una sucrera al cap, vá respondre la dona del cap trencat.

—Si, es cert, replica l' altra amassona: jo quan me barallo procuro tractar als meus enemichs ab la major dol'sura.

Los periódichs neos aseguran que la Verge ha aparegut en una casa del barri de Achuri en Bilbao.

Ho trobo molt conforme. Vaja per las vegadas que una verge de plata desapareix del camaril de alguna iglesia.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—*Situació.*
2. ID. 2.ª.—*Cafeté.*
3. MUDANSA.—*Cana, llana, Tana, nana.*
4. SINONIMIA.—*Grans.*
5. ROMBO DE PARAULAS.—
P i s
P i l o t
V i l a l l e r
S o l l e r
T e r
R
6. TRENCA-CLOSCAS.—*Tortellá.*
7. CONVERSA.—*Porté.*
8. GEROGLIFICH.—*Entre lladres un home honrat está malament.*

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Barribarrab, y Pau de ca'n Tunis; n' ha endevinadas 7 Un Girón; 6 P. R. T.; 5 Mefistófeles, Cuent y Pere S'esquitlla; 4 Pim pam y Lo del Llobregat; 3 Joan Suau, y 2 no més J. F. (a) Patata y Cadaquesuch.

XARADAS.

I.

—¿Que no sabs que vaig á tot sense dos tres ni animal? —M' ho vá di 'l senyor Pasqual; dos que hi va ab un pailebot.

—Per lo primera viatjant l' atenció li ha de tres hu no poder estar segú, anant sempre bellugant.

J. FERMOLT.

II.

Res tan dos com l' hu al revés guanyantlo ab medis honrats; quan per toi s' adquireix, es causa d' intranquilitats.

PAU SALA

MUDANSA.

Dalt d' una tet, mon nebot tè un tros de tet que seu es y aquests dias fenthi un sot hi vá trobar una tet tota plena de dinés.

UN TAPÉ Y F. DE T.

QUADRAT DE SÍLABAS.

Sustituir los pichs ab sílabas que llegidas vertical y horizontalment digan: la 1.ª ratlla un nom de dona; la 2.ª una ciutat y la 3.ª un poble de Catalunya.

ANTONET TEIXIDÓ.

CONVERSA.

—¿Pañleta, que fá tant d' hora? —Estich esperant.... —A qui? —Potser que ja siga fora... —Es estrany, no 'm diu.... —Senyora. —Tots dos ho acabem de di.

NEBOT DE 'N GRANONA.

QUADRAT NUMERIC.

Sustituir les pichs ab números que sumats vertical y horizontalment donguin un total de 30.

CARAMBOLERO.

GEROGLIFICH.

K N T N
Pa
Pesi
¿Me enten?
¡Ba!
R
¡ba! ¡ba!

PAU DE LAS FLAUTAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse los ciutadans Pau Sala, Tomás de Aquino y Pa y Naps.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveix, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Toni Grice, Gambetta, Thiers, A. Mery y Chiqués, Perdut de Mena, M. Aragó y J. E. Puntarri.

Ciudadá Llarch y Prim: Insertaréu las conversas.—Rey del Olimpo. Idem los logogrifos.—Tres més: Igualment lo rombo.—Eduart Novell: Las dugas poesietas van bé y serán insertadas.

—Pim pam: Queda acceptat un quadrat numérich.—Baldomero Escudé Vila: Insertaréu la poesia.—Joan Vilanova: Las que 'ns envia necessitan arreglar-se de forma; pero 'l fondo vá molt bé.—Pau Sala: Vist l' empenyo que té, farem los possibles per complaure'l.—Ciudadans S. D. Ripollet, P. G. Hospitalet y C. F. Sant Feliu: Quedan complascuts y 'ls hi doném las gracias.—J. N. Cogal: No l' enteném prou bé: té d' esplicarse més clar.—P. O.: No hem posat res, perque se ha descuidat de dirnos á quin poble y en quina escala passa lo que 'ns indica.—B. F. Gellidá: La noticia es més propia de un periódich diari que de un semanari. Veurem que ho insertin en la Gaceta.—L. J. Balaquer: Lo que 'ns comunica aquesta senmana no val la pena de ferne un suello.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

ab xaradas, epigramas, endevinallas y fins guisats per las cuñeras.

Gran asurtit per tots los gustos y totas las fortunas. Dibuxos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, tamanyos de totas classes y preus baratissims, desde 2 rals fins á 18. Tot aixó ho trobaran en la libreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin á veure 'ls y se convenceran que no exagerém.

VENTA AL POB MAJOR Y MENOR. Als correspondents s' otorgan grans rebaixas

CALENDARIOS ILUSTRADOS EN FORMA DE LIBRO.

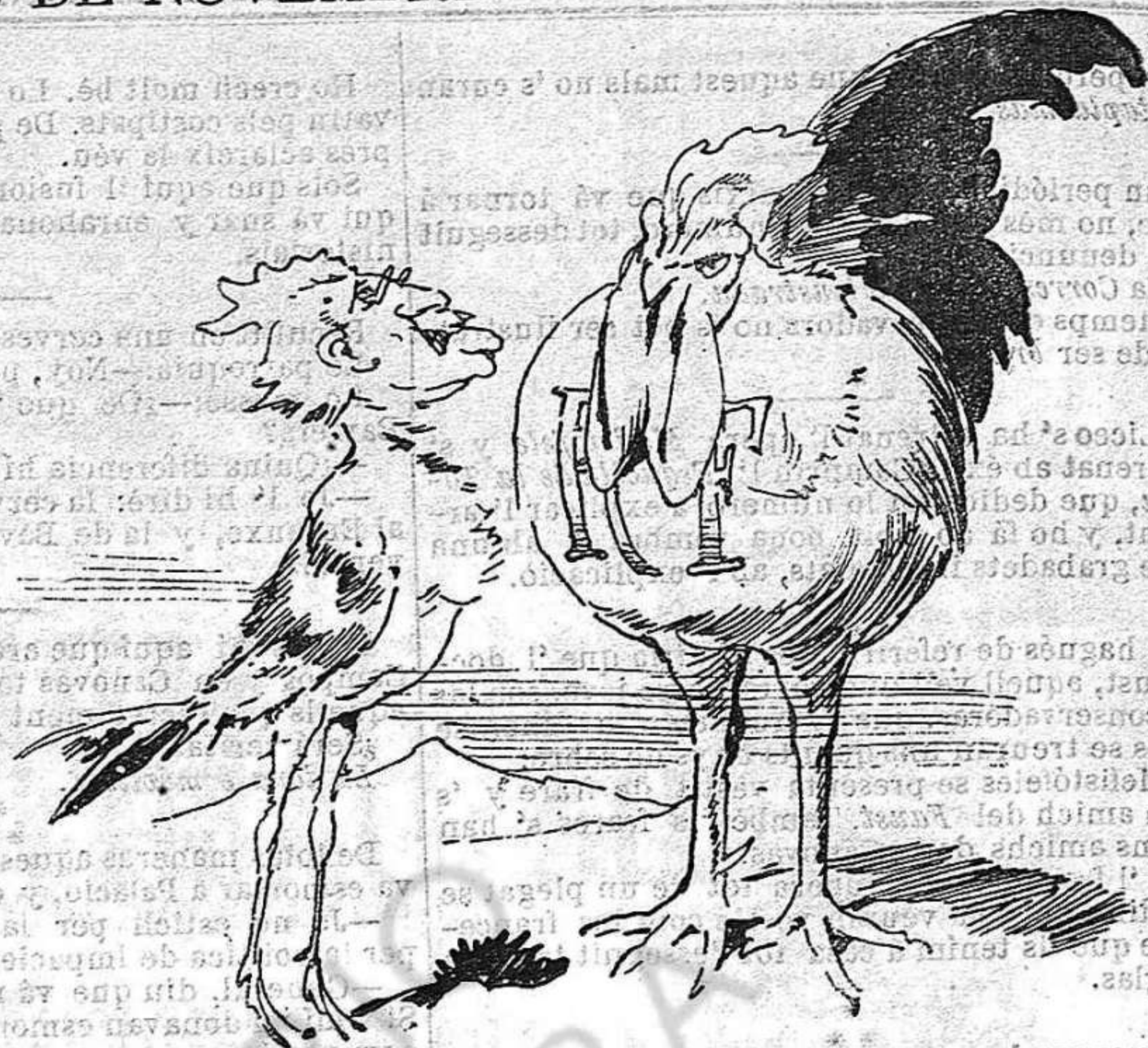
Almanaque de la Ilustracion, 8 rs.; de El Buñuelo, con cromos, 8 rs.; de La Alegria, Chistes, Tio Carcoma, Bueno, bonito y barato, Hispano Americano, Quita pesares, Enciclopédico, La Risa, Les Maridos, etc. todos con laminas á 4 rs. El Cencerro, á 2 rs. y El Cas cabel 1 rs.—Se venden libreria de Lopez, Rambla del Centro, 20.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

D' aixó 'n diuhen simpatia?
Quina terra! Ave Maria!

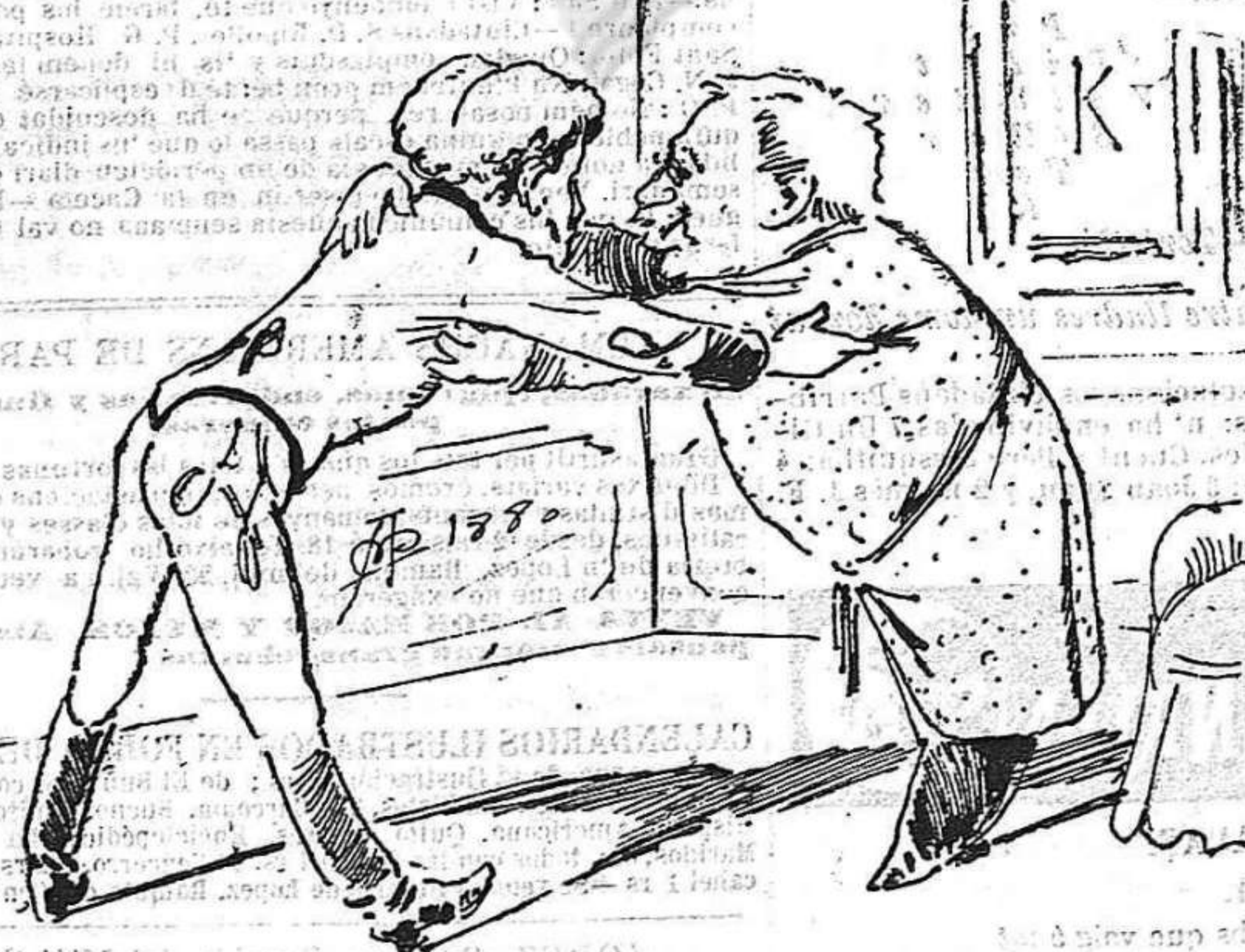
Al gall francès planta cara:
Si 'l gall s' hi torna ¡ay la mare!

Un húsar que fent xacota
vá tirarnos la pilota.

Y en Balaguer que no es manco
tira la pilota al blanco.

Vina als meus brassos soldat
pèl treball d' haver dinat.

Los dinars de aquest senyó
no 'ls pahirá la fusió.